

ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಕಥೆ ಹೇಳಿದ್ದರು.

“ಉಮ್ಮತ್ತ ಸೊಪ್ಪು ಅಂದ್ರೆ?” ಭೀಮಣ್ಣ ಕೇಳಿದ.

“ಏ, ಅದೇ ಕಣೋ, ದತ್ತೂರ ಅಂತಾರಲ್ಲ ಆ ಗಿಡ. ಅದರ ಸೊಪ್ಪು ತಿಂದರೆ ಉನ್ನತ್ತರಾಗಿ, ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವರ ಹಾಗೆ ಆಡ್ತಾರಂತೆ. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಯೂ ಕಳೆ ಗಿಡದ ಹಾಗೆ ಅದು ಬೆಳೆಯುತ್ತೆ” ಎಂದ ಅಜ್ಜಿ, “ಏಳು ಭೀಮಣ್ಣ, ಊಟ ಮಾಡೋಣ. ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಮನೇಲು ಸೊಪ್ಪಿನ ಹುಳಿ” ಎಂದರು.

ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೊಮ್ಮಗ “ಹೌದು. ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ದಂಟು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ನನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಅಜ್ಜಿ ಹೇಳಿದರು ಅಂತ ಮೊದಲನೇ ಸರಿ ನಾನೇ ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ಬಂದೆ” ಎಂದ.

“ನಿಮ್ಮ ಮನೇಲು ಉಮ್ಮತ್ತ ಸೊಪ್ಪಿನ ಗಿಡ ಇದೆಯೇನಪ್ಪ?” ಭೀಮಣ್ಣ ಕೇಳಿದ.

“ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಜ್ಜಿ ಇದ್ಯಾ?” ಮೊಮ್ಮಗ ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದ.

“ತೋಟ ಅಂದರೆ ಕಳೆ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುತ್ತಾ ಭೀಮಣ್ಣ! ಅದು ಇದೆ, ಟೊಮೇಟೊನೂ ಇದೆ.

ಇವನು ದಂಟು ಅಂತ ಟೊಮೇಟೊ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಕಿತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೇನು ಕಿತ್ತಿದ್ದೋ, ನನಗೆ ಕಣ್ಣು ಬೇರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಲ್ಲ” ಅಂದರು ಅಜ್ಜಿ.

ಭೀಮಣ್ಣ “ಅಜ್ಜಿ, ನೀವೆಲ್ಲ ಊಟ ಮಾಡಿಬಿಡಿ. ನಾನು ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಆದ ಮೇಲೆ ಮಾಡ್ತೀನಿ” ಅಂದ.

ಅಜ್ಜಿ “ಸರಿ ಭೀಮಣ್ಣ, ಬನ್ನೋ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿಯುತ್ತಿದೆ” ಎಂದು ಎದ್ದರು.

ಮೂವರು ಊಟ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, ಕಡೆದ ಮಜ್ಜಿಗೆಯನ್ನು ಒಂದು ಲೋಟಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ, ಮೇಲೆ ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಸೊಪ್ಪಿನ ನಾಲ್ಕು ದೊಡ್ಡ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿದರು. ಅದನ್ನು ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು “ಭೀಮಣ್ಣಂಗೆ ಕೊಡು. ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಸೊಪ್ಪು ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಬೆಳೆದಿದ್ದು ಅಂತ ಒತ್ತಿ ಹೇಳು” ಎಂದರು.

ಭೀಮಣ್ಣ ಮಜ್ಜಿಗೆಯ ಲೋಟವನ್ನು ಕೈಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಕೊತ್ತಂಬರಿ ಸೊಪ್ಪಿನ ಮೂಲವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗೆ ಮೊಮ್ಮಗನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅಜ್ಜಿ ಪಗಡೆ ಆಟದ ಪಣದಲ್ಲಿ ಗೆದ್ದ ನಾಲ್ಕು ಎಳೆ ಮುತ್ತಿನಸರದ ಬಗ್ಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಿತ್ತು. ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾ “ಅಜ್ಜಿ ನೀನು ಬಹಳ ಪಾಕಡ ಇದ್ದೀಯೆ! ನಾನೇ ಟ್ಯೂಬ್ ಲೈಟ್!” ಎಂದಳು. ಕಿರಿಯಳಿಗೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗಿದ್ದು ಅಜ್ಜಿಗೂ ಮಿಷಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಅದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡು ನಕ್ಕರು.

ಅಜ್ಜಿ ತಕ್ಷಣ, “ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಡ, ಜೋರಾಗಿ ನಗೋಣ. ನಿನ್ನ ಗಂಡ ಬರೋವರೆಗೂ ಜೋರಾಗಿ ನಗ್ತಾ ಇರೋಣ” ಎಂದಳು.

ಆಚೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಭೀಮಣ್ಣ “ಒಳಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಊಟ ಆದ್ರೇಲೆ ಜೋರಾಗಿ ನಗ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ ಅಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ಮೊಮ್ಮಗನಿಗೆ ಆತಂಕದಿಂದ ಕೇಳಿದ.

“ಹೌದಲ್ಲಾ, ತಾಳಿ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಇವನು ಒಳಗೆ ಹೋದ. ಅವರಿಬ್ಬರ ನಗುವಿಗೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿ, “ಕಿಲಾಡಿ ಅಜ್ಜಿ” ಎಂದು ನಗಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ.

ಅಜ್ಜಿ “ಆಮೇಲೆ ಯಾಕೆ ಅಂತ ಹೇಳ್ತೀನಿ. ನಾನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಂತ ಹೇಳೋವರೆಗೂ ನಾವು ಮೂರು ಜನರು ಜೋರಾಗಿ ನಗ್ತಾನೆ ಇರೋಣ” ಎಂದು ಆದೇಶಿಸಿದರು.

ಇವರು ಮೂವರು ನಗುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿ ಬಂದು ಇಣುಕಿ ನೋಡಿದ. ಅನಂತರ ಭೀಮಾಪುರದ ಭೀಮಣ್ಣ ತನ್ನ ಕೈಚೀಲವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಮುಂಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು, ಗೇಟನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ದಡಬಡ ಅಂತ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿದ.

ಮೂವರು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನೋಡಿದರು. ಮೊಮ್ಮಗ “ಅಯ್ಯೋ ಅಜ್ಜಿ, ನಿನ್ನ ನೆಂಟ ಮಜ್ಜಿಗೆಯನ್ನು ಕುಡಿಯದೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು” ಎಂದ. ತಮ್ಮ ‘ಸೊಪ್ಪಿನಹುಳಿ ಯೋಜನೆ’ಯು ಸಫಲವಾಗಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮುಗುಳುನಗುತ್ತಾ ಅಜ್ಜಿ, “ಅವನಿಗೇ ಅದೃಷ್ಟ ಇಲ್ಲ ಬಿಡು” ಎಂದರು.

ಅನಂತರ ಅಜ್ಜಿ ತಮ್ಮ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಿಂದ ಸುತ್ತಿದ್ದ ಬಟ್ಟೆಯ ಕಟ್ಟನ್ನು ತಂದು ಬಿಚ್ಚಿ, ಪಗಡೆಯ ಹಾಸನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹರಡಿ, ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ, ದಾಳಗಳನ್ನು ಎರಡು ಅಂಗೈಗಳಿಂದ ಉಜ್ಜುತ್ತಾ “ಬನ್ನಿ ಪಗಡೆ ಆಟ ಹೇಳ್ತೀಯಿ” ಎಂದರು.

ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳ ಕೋಣೆಯಿಂದ ದಾಳಗಳನ್ನು ಉರುಳಿಸುವ ಶಬ್ದ, ‘ಹೋ’ ಎಂಬ ಕೂಗಾಟವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆನಂದದಿಂದ ಮಲಗಿ ನಿಡ್ಡೆ ಮಾಡಿದರು.

ಈ ಪ್ರಸಂಗಗಳಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷವೂ ಕಳೆದಿಲ್ಲ, ಅಜ್ಜಿ ತನ್ನ ‘ಲೆತ್ತದ ಪಣ ಯೋಜನೆ’ಯು ಫಲಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ದೇವರಿಗೆ ತುಪ್ಪದ ದೀಪವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಟ್ಟರು. ಭೀಮಾಪುರದ ಬಕಾಸುರನಿಗೂ ಅಜ್ಜಿಯ ಕನಕಾಭಿಷೇಕದ ಆಹ್ವಾನ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ: feedback@sudha.co.in